

НИСАМ ПРОТИВ КОНКУРСА

Владимир Лабат: »Не обезвређује се Солдатовићево дело« — »Дневник« од 17. октобра 1991.

Поводом текста Владимира Лабата, објављеног у »Дневнику« 17. 10. 1991. године, молим вас да примените закон о штампи и објавите мој одговор најкасније до понедељка 21. 10. 1991. године, јер се, очигледно, ради о смишљеном нападу господин Лабата пред заказану седницу скупштинских органа и Комисије у Новом Саду, заказану за понедељак, 21. октобра.

У прилогу Вам шаљем фотокопије докумената и мишљења наших истакнутих уметника, као и неоторив доказ да никада нисам желео »преквалификацију« Споменика жртава фашистичке рације. Не могу а да се не упитам чиме су поткрепили своје неистине они који заговарају непринципијелан начин и однос према споменику Рације од самог почетка.

О Спомен-обележју жртава Новосадске рације заиста је много писано и оних далеких 70-их година, као и ове 1991.

Имам материјалне доказе за све своје ставове, и јавно изнете тврдње, а немам разлога да полемишем са господином Лабатом, који је најмање позван да говори »истине« о бележењу овог геноцида, још мање о мојим делима (као колега!) а понајмање да даје оцене свом професору.

Господин Лабат је одабран у »Стручни савет за ову прилику« по оној народној: Према свецу и тропар. Културној јавности је знано да ме ника-

кав систем, а поготово властодржци у гарнитурима које сам преживео нису могли да спрече да стварам, говорим истину би о њима) и да своје хумане поруке — скулптуре постављам, не само Војводини, већ и много шире, до под зграду Уједињених нација.

Марка Уједињених нација из 1968. године

Оне стоје на добробит људи, наравно изложене и суду историје. Увек сам се борио против привилегије појединаца на власти, што сам управо и сада принуђен да чиним са онима који су наметнули овакву расправу о спомен-обележју чији сам аутор, избегавајући и округле столове, ангажовање академика, осведечених и познатих стручњака и грађана, што сам у више наврата и писмено захтевао од извршног савета и Координационог тела за бележење Новосадске рације (50-годишњице).

Своје студенте (док ме нису властодржци који су ми »трасирали пут« по Лабату, уклонили са катедре Новосадског универзитета као »штићеника«!) учио сам вајарству и професионалном односу према позиву. Неки од њих су вајари, креативци, часни људи и савесни професионалци.

Господин Лабата, нити било ког другог, нисам учио »вештини прескакања« политичких прагова, јер је за ту вештину господин Лабат природно талентован. Оно што је у животу господин

Лабат недоучен прекорачио знано је не само њему и мени, већ и широј јавности. Документе и о томе поседујем.

И овом приликом понављам да ћу се борити да споменик жртвама Новосадске рације довршим бележењем имена жртава, симбола и злочинца.

Ограђујем се од свих манипулација о такозваној »прек-валификацији« овог споменика а понављам да никада ништа нисам имао против конкурса и нових остварења бележења геноцида на било ком другом месту.

НАЈЗАД НАЂЕНО МЕСТО ЗА СКУЛПТУРЕ ПОЗНАТОГ ЈОВАНА СОЛДАТОВОЋА

»Породица«

● Скулптура неколико година стоји једно београдске ливнице

НОВИ САД, 18. — Позната скулптура Јове Солдатовића »Породица« стајао поред Дунава као спомен обележје жртве рације. Подсећа на јануар 1942. када је више од 1000 Јевреја побијено и бачено под

Споменик »Породица« приказује мушкарца са дететом у наручју, жену и дете које стоје између њих. Рађен је у издуженом, већ познатом стилу признатог вајара Солдатовића.

Интересантно је да је овај споменик, већ изливен, стајао неколико година у отпадном дворишту београдске ливнице. Захваљујући одлуци да се

на трагична постава је готово трагичног дан уметника одговори

Постављено чело је највероватно лови бити дишњице